

6. søndag efter påske - den 29. maj kl. 11.00 i Langø kirke:

753 Gud, du som lyset og dagen oplod

666 Den grund hvor på jeg bygger

292 Kærligheds og sandheds Ånd

289 Nu bede vi den Helligånd

333 Almindelig er Kristi kirke

Nadversalme: 474 Jesus Krist, du gav mig livet

Prædikant: Henrik Gade Jensen

I dag hører vi Jesu sidste bøn, som den er beskrevet i Johannes-evangeliet. Den foregår på Skærtorsdag, da Jesus skal tage afsked med sine disciple.

Så vi skal forestille os at være til stede den sidste aften, hvor Jesus er sammen med sine disciple. Hvor Jesus ved, hvad der skal ske, mens disciplene lever lykkelige i troen på, at alting kun er ved begyndelsen.

Bønnen handler om fællesskabet mellem kristne.

X

For det første beder han om, at hans disciple og dem, der må følge efter, må være ét.

”Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig, at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os.”

At være ét betyder at være fælles, være en enhed.

Ordet kirke forekommer ikke, endnu, men passagen tolkes ofte som et ønske om enhed mellem kristne og om én almindelig kirke. Eller ”den hellige almindelige kirke” som vi siger i trosbekendelsen.

Man kunne også sige den katolske kirke, fordi *catholicus* på latin og *katholikós* på græsk betyder ”almindelig” eller ”universel” – (af *katá*, med hensyn til, og *hólos*, hel).

x

Dernæst beder han til, at hans mission må fuldendes og lykkes og menneskene erkende Jesus som Guds søn. "Verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og de har erkendt, at du har udsendt mig; og jeg har gjort dit navn kendt for dem og vil gøre det kendt, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem."

Jesus er ved at tage afsked, skal forlade verden, stilles til dom for ypperstepræsterne og Pilatus, og så beder han til, at de, der følger efter, må være ene og enige og stå sammen om at holde fast i budskabet.

Det er derfor også en bøn, som rammer os her i dag, i 2022. Det er også en tale til os om enhed, fællesskab, sammenhold.

x

Fællesskaber er mange ting.

Vi indgår alle i mange fællesskaber.

Nogle af dem er tætte og også ret lukkede som fx familien. I familien er vi alle kommunister, med fællesøkonomi, hvis man ikke vælger særeje, og det kan gå, fordi vi er så nære og indforståede. Men selv indenfor familier siger man, at man skal passe på med at blande penge ind i det.

Og alligevel kan selv familier være lukkede, svære at komme ind i, mange kan berette om at de ikke accepteres, eller der gik mange år, før de blev anerkendt som en af familien.

Så er der de løse fællesskaber. Venner og bekendte, kammerater. "Rigtige venner, kan ej købes for penge" synger Jodle Birge, og har måske ramt det vigtigste. At venskaber ikke afhænger af økonomi. Og de venner rige folk kan købe sig til, er ikke rigtige venner. Det ved soldaten i Fyrtøjet.

Det er trist at være uden venner, uden netværk, alene, ingen at være sammen med.

Arbejdsfællesskab er ofte et ret godt fællesskab, kollegaer er gode at have, men igen er det svært, fordi det er bundet helt op på det fælles arbejde.

Det ved alle, som har forladt en arbejdsplads, frivilligt eller tvunget. Så er man glemt på en uge.

Man tror ofte, at man er så uundværlig på sit arbejde, men ofte kommer der en ny og tager over. Og så er du hurtigt ude af tanken.

Så er der de større fællesskaber, et folkeligt fællesskab knyttet sammen om sprog og kultur. De er meget forskellige fra land til land.

Det danske folkelige fællesskab er ret tæt, sammenhængende og indforstået, det siger jeg ikke som noget blot positivt, for det gør det også svært at blive en del af, ikke af uvenlighed overfor fremmede, men mere fordi det bliver så uformelt, så det er svært at trænge ind i.

I vore større nabolande er det nemmere at tale med folk i tog og bus og på restaurant, fordi man har bevaret høflighed og omgangsformer, mens vi i Danmark langt hen ad vejen har afskaffet dem med brugen af "De" og dyrkelsen af det spontane, naturlige og hyggelige.

X

Når Jesus ønsker, at de kristne skal være et fællesskab, en enhed, hvad mener han så? Hvordan forestillede han sig menighedens fællesskab?

Han tænker næppe på det praktiske, økonomiske, husholdningsmæssige fællesskab. Jesus er i sin forkyndelse meget "upraktisk", hvis jeg må bruge det ord, i det han ikke giver dessiner og anvisninger på praktiske forhold omkring menighedsfællesskabet.

Faktisk var han forbavsende ligeglad med den slags.

Fællesskabet, enheden, er i høj grad åndeligt, religiøst.

Enheden gælder den samme tro, nemlig på Jesus Kristus som Guds søn.

Eller som vi siger når vi har nadver:

”Giv os at vokse i kærligheden, for at vi med alle dine troende må blive ét i dag, ligesom du er ét med faderen”

x

Det kristne fællesskab er ånd. Det er religiøst.

Derfor går det også på tværs af alle de grænser, som vi ellers sætter op omkring vores liv, fra familien, venskabet, folket og nationen.

Den hellige, almindelige kirke er betegnelsen for det åndelige fællesskab mellem kristne. Vi beder Helligånden sammenknytte os ved troens bånd – som vi skal synge om lidt.

Men betyder det så noget?

Kristne har jo kunnet bekrige hinanden lige så ihærdigt og bloddryppende som alle andre, hvis ikke mere. I den nuværende krig mellem Rusland og Ukraine spiller religionen nok en stor, måske undervurderet rolle.

Hvilken mening har så den fælles tro på Jesus Kristus?

Måske ikke ret meget. Men der er dog eksempler på det modsatte.

Da Ronald Reagan var USA's præsident fra 1980, ville han gerne i dialog med Sovjetunionens ledere. Men de var aldrende, syge og døende, først Brezhnev, så Andropov og så Tjernenko. Først i 1985 kom der en duelig, yngre leder, Mikhael Gorbachov. Og så var det opgaven for USA og Det Hvide Hus at etablere tillidsskabende forhold til den nye russiske leder. Her kom det frem for præsident Reagan, at Gorbachov hemmeligt var blevet døbt af sin mor som barn. Og det gav Reagan store forhåbninger om, at der var et fællesskab at bygge på, han var ikke glødende og erklæret ateist som de tidligere ledere, men en skjult kristen. Og det førte til nedrustning og fred og den kolde krigs afslutning. Senere vedstod Gorbachov sig åbenlyst, at han var døbt i den russisk-ortodokse kirke, selvom han personligt var agnostiker.

Se det var en god historie, som endte godt, men Gorbachovs senere efterfølger, Vladimir Putin, har vist fået en religiøs genfødsel fra tidligere at være kommunistisk apparatchik til nu som russisk-ortodoks kristen, og det synes som om, at det er en del af problemet og er gået til hovedet. Eller måske i hvert fald, at den russisk-ortodokse kirke ikke anerkender arvesynden og dermed menneskets grundlæggende fejlbarlighed.

x

Hvordan kan en kristen dåb give håb? Gør det nogen forskel på at være menneske og så kristen?

Er det ikke bedre at tænke på mennesker som sådan, et stort menneskeligt fællesskab der omfatter alle, og ikke udelader nogen? Menneskeheden som Gud?

Sandt er det, at mennesker har meget tilfælles, biologisk set er vi en utrolig homogen art, hvilket utvivlsomt skyldes, at fornuften er så bestemmende og definerende for et menneskeliv. Vi glemmer tit, hvor lykkelige vi bør være over homogeniteten mellem mennesker – se på dyrearter hvor forskellige de kan være indenfor samme art.

Alligevel er der forskel på at være menneske og at være kristen.

Forskellen er alt det, som vi siger i vores trosbekendelse og i vores Fadervor.

Det man som kristen vælger til, som gudmor eller gudfar siger ja til på et barns vegne, som konfirmanden bekræfter, og som hver kirkegænger er med til at bekræfte hver søndag.

En tysk visesanger, Wolf Biermann, selv agnostiker og ateist og gammel kommunist, sagde engang efter Murens fald:

Jeg tror ikke selv, men jeg er bange for folk, der siger de ikke tror på noget.

Det er visdomsfuldt sagt, for troen skal opfattes som en pladsholder mod intetheden og nihilismen og den rå magts kynisme. Ved at frygte for ikke-tro, siges

der også, at troen indeholder en respekt, en erkendelse af egen begrænsning, ja, måske en kærlighed.

X

Vi skal være Jesu disciple og samles i åndeligt fællesskab som kristne.

Ja, sådan er budskabet.

Og det skal også forenes med, at vi selvfølgelig ikke skal give hele vores opsparing væk til den første stakkel, vi møder. Kærlighed til hinanden, ja, det er at respektere hinanden som mennesker, som individer som os selv, ikke som midler, genstande, trækdyr eller slaver. Men som mennesker, der hver er født som et Guds barn.

Det er det, som Jesus formaner os og beder sin fader om på Skærtorsdag, og som er budskabet til os i dag.

Vi skal slutte med at synge med Grundtvig:

*Almindelig er Kristi kirke,
et bedehus for alle folk,
og kun i den vil Ånden virke
som kærligheds og sandheds tolk;
i tidens løb så lidt den skifter
sin tro og dåb som Gud og stifter,
forjættelser så lidt som Ånd.*

AMEN